

SVETOPISEMSKI MARATON

»Med vami bom hodil« (3Mz 26,12)

ZGODBA O ODRÉŠENJU – ZGODBA BOŽJE PRISOTNOSTI

Uvod

Ste kdaj razmišljali o tem kaj je vélika zgodba Svetega pisma, tista glavna téma, ki se vleče vse od prve knjige, Geneze, do zadnje knjige, Razodetja? Vprašanje ni lahko, toda lahko ponudimo nekaj dobrih odgovorov: (1) Govori o Božjem načrtu odrešenja v Jezusu, kot pričakovanem Odrešitelju, kot je tudi sam dejal, da vsa Stara zaveza, od Mojzesovih knjig do prerokov in psalmov govori o Njem (Lk 24,44-47), Nova zaveza pa potem opiše kako so se te veličastne obljube v Njem izpolnile.

(2) Biblija govori o razliki med Bogom in ljudmi, da je On svet, mi pa grešni. Bog je popolnoma dober, pravičen, nespremenljiv in večni, ljudje pa smo slabotni, omadeževani z grehom, nestalni in minljivi. Zaradi greha je med nami in Bogom neka razdalja, in ker je pravičen, da sodi greh, Sveto pismo razodeva, da potrebujemo Njegovo milost.

(3) Govori o Božjem kraljestvu, ki se tekom zgodovine postopoma razvija in raste, ob tem ko Bog sklepa zaveze z različnimi posamezniki, ki to kraljestvo upravljajo in ga vodijo k cilju, da se razširi do koncev sveta.

(4) Še ena velika tema je stvarjenje, s katerim se Biblija začne (1 Mz 1-2) in konča (Raz 21-22). Prva stvaritev je bila narejena na ukaz Božje Besede in ob prisotnosti Duha, druga, nova stvaritev se podobno začne, ko Bog po Svetem Duhu spočne Jezusa, Besedo, ki se je utelesila (Jn 1,14). Jezus postane novi Adam, in vsi, ki verujejo vanj so nova stvaritev (2 Kor 5,17), njegovo telesno vstajenje od mrtvih pa je zagotovilo in napoved, da bo na koncu obnovljeno vse stvarstvo.

V tem preučevanju pa bomo govorili o še pomembnejši témi, ki povzema vse že našteté, namreč, o Božji prisotnosti, kot se tudi glasi geslo letošnjega svetopisemskega maratona: »Med vami bom hodil« (3 Mz 26,12). Od Prve Mojzesove knjige do Razodetja Bog razodeva svojo srčno željo in načrt, da bi prebival s svojo stvaritvijo, z ljudmi, med svojim ljudstvom. Vedno znova prihaja z neba dol na zemljo med njih in hoče biti v njihovi bližini, prisoten in dejaven, kakor ljubeč oče, ki skrbi za svoje otroke. Njegova navzočnost jim daje blagoslov in mir ter jih varuje, da jih ne zadane nobena nadloga. Bog hodi v edenskem vrtu z Adamom in Evo, prebiva med svojim ljudstvom Izraelom v šotoru in templju, vstopi v svet in postane človek, ko se Jezus utelesi prek device Marije, prebiva v Cerkvi in vseh vernikih po Svetem Duhu in nazadnje bo prebival med svojim ljudstvom v nebeškem mestu Novem Jeruzalemu, katerega središče je On sam. Ko sledimo témi skozi Biblijo, nas to navdaja s čudovitim upanjem in nam daje razlog, da ga nadvse slavimo. Ob raziskovanju kje in na kakšen način je Bog prebival z ljudmi, se nam tudi postopoma razodeva kakšen je, kakšen odnos si želi imeti z nami, kako naj iščemo Njegovo prisotnost in kaj naj bi bilo središče naše osebne krščanske izkušnje.

Zato si bomo po vrsti pogledali 6 primerov, kako je Bog tekom zgodovine hodil med ljudmi in prebival z njimi. Svetujemo vam, da vsak dan v tednu Svetopisemskega maratona preberete dnevno gradivo vašega domačega, družinskega mini maratona. Vsebina je po zahtevnosti napisana za odrasle, zato naj bi voditelji in starši mlajšim sporočilo predstavili na bolj enostaven način, s svojimi besedami.

Med vami bom hodil

1. DAN: BOG JE HODIL Z ADAMOM IN EVO V EDENSKEM VRTU

Skupaj preberite odlomek iz Svetega pisma: **1 Mz 3,1-24**

Pripravili smo kratko razmišljanje o tem odlomku, na koncu pa sledijo vprašanja za razmislek in pogovor.

V 1 Mz 1 zasledimo Boga, kot svetega, mogočnega Stvarnika vsega, ki je ustvaril veselje z močjo svoje Besede. Ustvaril je svet in vse kar je v njem, in vse je ustvaril zelo dobro. Nazadnje je iz svoje velike ljubezni kot krono stvarstva ustvaril ljudi po svoji podobi, da bi odsevali njegovo slavo (1 Mz 2,7). Blagoslovil je Adama in Evo in ju postavil v čudovit vrt imenovan Eden, ki je bil ustvarjen človeku v veselje in kjer je prebival tudi sam. To je bil varen, rodovit kraj, bogat z vodo in najrazličnejšimi živalmi. Tam so rasla vsakovrstna sadna drevesa in tudi drevo življenja, tako da sta Adam in Eva imela na voljo vse kar sta potrebovala za življenje in tudi za večno življenje (1 Mz 2,9-10). Ko pozorno beremo, vidimo, da se je Bog družil in sodeloval z Adamom, z njim hodil in se pogovarjal. Še preden je ustvaril Evo, je pred Adama pripeljal vse živali in poslušal, kako jih bo poimenoval (1 Mz 2,19) in to je moralo trajati kar nekaj časa. Bog je ustvaril Evo, da Adam ne bi bil sam in da bi mu bila v pomoč (1 Mz 2,18). Njuno poslanstvo je bilo, da sta »rodovita in se množita, da napolnita zemljo in si jo podvržeta« (1 Mz 1,28), skratka, da bi imela obilo otrok, ki bi častili Boga kot očeta in bi se pomnožila Božja podoba na zemlji. Življenje v Božji prisotnosti je zahtevalo tudi odgovornost. Zaupana jima je bila naloga "naj vrt obdelujeta in varujeta" (1 Mz 2,15) ter tako razširita njegove meje navzven, do skrajnih koncev zemlje. Tako bi razširila meje Božjega prebivališča in Njegove prisotnosti, da bi bila vsa zemlja polna Božje slave. Delo Adama in Eve je pravzaprav opisano kot da sta duhovnika, ki opravljata bogoslužje, kajti besedna zveza "obdelovati (oz. služiti) in varovati" se drugje v Svetem pismu pojavi le še takrat, ko opisuje službo starozaveznih duhovnikov v Mojzesovem šotoru in Salomonovem templju, kjer je Bog pozneje prebival. Torej si prvotno poslanstvo ljudi lahko predstavljamo kot sveto delo duhovnikov v Božjem svetišču, ki je bil takrat edenski vrt.

Adam in Eva pa Bogu nista bila poslušna, kajti Božji nasprotnik, Satan, ju je prevaral, da sta vzela in jedla od edinega drevesa, od katerega jima je Bog prepovedal jesti, od drevesa spoznanja dobrega in hudega (1 Mz 3,1-7). Ko je šel Bog kot po navadi na sprehod po vrtu, da bi bil med njima, sta slišala Njegov glas in se skrila, ker ju je bilo sram, da sta grešila. Ko ju je Bog našel, je obsodil njun greh in ju kaznoval tako, da ju je izgnal iz edenskega vrta (1 Mz 3,8-24). Ker je namreč svet in pravičen, ne dopušča da bi v Njegovi prisotnosti prebival greh. Blagoslovi, ki jih je prinašala Božja navzočnost so bili izgubljeni. Vrt so zastražili kerubi z ognjenim mečem, tako da je bil dostop do drevesa življenja onemogočen. Adam in Eva sta tako izgubila večno življenje - ona in njuni otroci so bili zdaj podvrženi smrti, boleznim in naporom. Človeštvo pa se je oddaljilo tudi duhovno: njihova volja in razum sta postala usužnjena grehu in prevzela so jih grešna poželenja.

Vendar to ni ustavilo Božjega načrta, da bo nekoč prebival s svojim svetim ljudstvom na svetem kraju. V svoji milosti je takoj dal prvo obljubo evangelija, da bo poslal Odrešenika, ki bo kači, satanu, strl glavo in uničil njegovo razdiralno delo (1 Mz 3,15; 1 Jn 3,8), človeštvo pa spet zbližal z Bogom. Adama in Evo je tudi oblekel v suknje iz živalske kože in s tem simbolično pokril sramoto in krivdo njunega greha. Kot vidimo pa je bila za pokritje greha potrebna živalska žrtev, in taka nedolžna, nadomestna žrtev za grehe človeštva je pozneje postal Jezus, Božje Jagnje (Jn 1,29; Iz 53,7). Po Njegovi daritvi smo ljudje zopet dobili dostop v Božjo prisotnost (Ef 2,13, Heb 10,19).

VPRAŠANJA:

- S kakšnim namenom je Bog postavil Adama in Evo v vrt?
- Kaj je povzročilo ločitev med Bogom in človekom? (gl. Rim 3,23; Iz 59,2)
- Katera je bila glavna satanova taktika pri skušanju Adama in Eve? (gl. 1 Mz 3,1)

1.1 *Med vami bom hodil*

- Ali je vprašanje »Ali je Bog res rekel ...« pomembno tudi danes?
- Ali lahko zaupamo Božji besedi? (gl. 2 Tim 3,16)
- Kaj je bilo potrebno za to, da je Bog pokril greh Adama in Eve?

2. DAN: BOG JE HODIL Z OČAKI

Skupaj preberite odlomek iz Svetega pisma: **Heb 11,1-10**

Pripravili smo kratko razmišljanje o tem odlomku, na koncu pa sledijo vprašanja za razmislek in pogovor.

Po padcu v greh zasledimo, da je človeštvo postajalo slabše in slabše, da ni imelo globokega odnosa z Bogom in ni bilo deležno Božjih blagoslovov. Bog tudi ni imel stalnega prebivališča med njimi, kamor bi se mu lahko približali. Redke so omembe ljudi, ki jih je Bog sprejemal. Eden izmed njih je Abel, ki je Bogu daroval živalske daritve, prvence drobnice in njihove tolšče. Gospod se je ozrl na Abela in njegovo daritev, ker je bila največje vrednosti in storjena v veri (1 Mz 4,4; Heb 11,4), kar spet kaže, da bo za zблиžanje grešnih ljudi z Bogom potrebna posebna žrtev in odrekanje, kot je Bog daroval svojega edinorojenega Sina. Še ena izmed pozitivnih omemb predpotopnega časa je, da so ljudje "začeli klicati Gospodovo ime" v času Adamovega vnuka Enoša (1 Mz 4,26). Povsod drugje pa beremo, da je človekova hudobija le naraščala in da je vse mišljenje in hotenje njegovega srca bilo ves dan le hudobno, kar je Boga zelo žalostilo (1 Mz 6,5-7). Bilo je malo izjem, ki so živeli v občestvu z Bogom in so hodili z njim. Tako piše za Henoha, da je »hodil z Bogom tristo let in ga je Bog potem vzel v nebesa, da ni videl smrti« (1 Mz 5,22-24). Tudi zanj piše, da je ugajal Bogu zaradi svoje vere, zato tudi od nas Bog pričakuje, da mu zaupamo, ter dolgo in vztrajno hodimo z njim, in se mu bolj in bolj približujemo.

Druga oseba, ki je izkusila Božjo bližino pa je bil Noe. Tudi zanj piše, da je hodil z Bogom. Bil je pravičen mož, popoln sredi svojega rodu, zato je bil Bog do njega milosten in mu je razodeval svojo voljo. Večkrat je govoril z njim in ga svaril naj zgradi ladjo, ker bo poslal potop in uničil vsa živa bitja na zemlji, njegovo družino pa bo rešil (1 Mz 6,9-22; 7,1-6). Noe mu je zaupal, ga ubogal in potrpežljivo zgradil ladjo kakor mu je Bog natančno razodel. Tako je rešil človeštvo. Tudi mi ne smemo delati kakor smo si sami zamislili, ampak kakor prejmemo navodila od Boga. Vztrajati moramo v hoji z njim, v poslušnosti, da lahko bolj in bolj razumemo Njegovo voljo. Noe je v občestvu z Bogom spoznal tudi, da si zasluži naše čaščenje, zato je takoj po potopu postavil oltar in daroval Bogu žgalne daritve živali na oltarju. Vonj daritve je bil Bogu prijeten, in v srcu je sklenil, da ne bo več preklel zemlje zaradi človeka, in ne bo več udaril vsega živega (1 Mz 8,22). Tako spet vidimo, da so daritve simbolično ohranjale dober odnos z Bogom in Njegovo bližino.

Bog je bil blizu še enemu očetu vere – Abrahamu, s katerim pride v svetopisemski zgodbi do preobrata. Odpre se nova pot do uresničitve prvotnega Božjega namena, da blagoslovi celotno človeštvo in stvarstvo, ne samo posameznikov. Ko ga je Bog poklical, je bil Abraham potujoči pastir, nomad, brez stalnega prebivališča in brez otrok, Bog pa mu je obljubil, da ga bo blagoslovil in iz njega napravil velik narod (1 Mz 12,1-3), da bo dal njemu in njegovim potomcem posebno deželo, Kanaan, in da bo njihov Bog med njimi (1 Mz 17,8). Obljuba kaže na povrnitev občestva z Bogom v raju: obljubljeni dežela bo sveta dežela, namenjena čaščenju Boga, kot je bil Eden, in iz Abrahama bo nastalo novo sveto ljudstvo, v katerem bodo blagoslovljeni vsi narodi (1 Mz 22,18). Tudi Abraham je potreboval veliko vere in poslušnosti, da je lahko užival Božjo prisotnost in blagoslov. Moral je slediti Božji zapovedi: »Hodi pred menoj in bodi popoln!« (1 Mz 17,1). Bog mu ni takoj natančno in v celoti razodel načrta, ki ga ima z njim, ampak je Abrahama poklical na pot v neznanu (Heb 11,8). Edini zemljevid na katerega se je Abraham zanašal, je bila Božja prisotnost z njim. V potrditev zaveze z Bogom je Abraham žrtvoval živali in Bog je daritev sprejel.

VPRAŠANJA:

- Katero skupno lastnost so imeli vsi naštetih očaki (gl. Heb 11,4-9);
- Kakšno obredno dejanje so storili vsi (razen Henoha), da so izkazali spoštovanje Bogu?
- Kateremu posamezniku je Bog dal obljubo, da bo po njem blagoslovljen ves svet?

1.1 *Med vami bom hodil*

- V kom se je ta blagoslov uresničil? (gl. Gal 3,8.14)

3. DAN: BOG MED IZRAELCI V ŠOTORU

Skupaj preberite odlomek iz Svetega pisma: **2 Mz 40,34-38**

Pripravili smo kratko razmišljanje o tem odlomku, na koncu pa sledijo vprašanja za razmislek in pogovor.

Obljuba o posebni deželi in novem Božjem ljudstvu pa se ni uresničila takoj, ampak se je najprej uresničilo to, kar je Bog prav tako napovedal Abrahamu, da bodo njegovi potomci, Izraelci, 400 let sužnji v tuji deželi (1 Mz 15,13-14), v Egiptu. Egipčani so jih stiskali in zatirali, da so Izraelci začeli klicati k Bogu, ta pa se je spomnil svoje zaveze z Abrahamom in jih pod vodstvom Mojzesa rešil (2 Mz 2,23-25; 3,10-15). Rešil pa jih ni samo zato, da bi bili osvobojeni sovražnikov, ampak zato, da bi prebival skupaj z njimi in bi ga častili, kot pravi: »Med vami bom hodil in bom vaš Bog, vi pa boste moje ljudstvo« (3 Mz 3 26,12). Izrael naj bi bil, kot je bil Adam, duhovniški predstavnik Boga v svetu: »Vi mi boste kraljestvo duhovnikov in svet narod« (2 Mz 19,5-6). Svetost Izraelcev naj bi odsevala Božjo svetost: »Bodite sveti, kajti jaz, Gospod, vaš Bog, sem svet« (3 Mz 19,2). Zato je Bog na gori Sinaj Mojzesu zapovedal: »Izraelovi sinovi naj mi postavijo svetišče, da bom prebival med njimi« (2 Mz 25,8). Izraelci so torej postavili velik šotor, ki je bil premičen in zločljiv, da so ga lahko nosili s seboj, ko so potovali po puščavi. Ob postavitvi ga je napolnilo Gospodovo veličastvo in nad njim je obstal oblak, znamenje Božje prisotnosti (2 Mz 40,34-35). Ko se je oblak vzdignil nad šotor, so Izraelci nadaljevali s potovanjem po puščavi, če pa se ni vzdignil so mirovali. Kajti Božji oblak je bil nad šotorom podnevi in ogenj ponoči, vpričo vsega Izraela na vseh njihovih potovanjih (2 Mz 40,36-38). Bog jih je na ta način vodil, da se ne izgubijo v puščavi, jih podnevi z oblakom varoval pred vročino, ter ponoči z ognjem pred mrzom.

Šotor je bil razdeljen na tri dele, na zunanje dvorišče, na Sveti prostor in na Najsvetejši prostor, kjer je za zaveso, nad skrinjo zaveze prebivala Božja navzočnost (2 Mz 25-27). Tako je bil Bog ločen od grešnikov in ni dopustil, da bi se mu lahko približalo vse ljudstvo. Za to je določil posebno skupino ljudi – duhovnike. Ti naj bi bili posredniki med Bogom in ljudmi, ki bi za grehe ljudstva žrtvovali živalske žrtve, da napravijo spravo med Bogom in njimi (2 Mz 29,44-46). Ljudstvo je torej imelo dostop samo do dvorišča šotora, kjer je bil oltar. Če je kdo storil greh, je tja pripeljal nedolžno žival, ki so jo duhovniki žrtvovali. Njeno kri so izlili ob oltar, del živali pa zažgali na oltarju. Tako je Bog greh grešniku odpustil (3 Mz 4,27-31). Edino duhovniki so imeli dostop tudi do Svetega prostora, do Najsvetejšega prostora pa samo *veliki* duhovnik enkrat na leto, ko je napravil žrtev za grehe vsega ljudstva (3 Mz 16). Žrtve teh nedolžnih živali so Izraelce spominjale na to, da je v Božjih očeh kazen za greh smrt (1 Mz 2,17; Ezek 18,4; Rim 6,23; Jak 1,15), da brez prelijanja krvi ni odpuščanja grehov (3 Mz 17,11; Heb 9,22), da pa je možno, da nam Bog grehe odpusti po krvi nekoga, ki je vredna zamenjava. V resnici pa te živalske žrtve niso imele moč, da odpustijo greh, lahko so ga le začasno pokrile, kot Sv. Pismo razodane pozneje: »Nemogoče je namreč, da bi grehe odvezemala kri volov in kozlov« (Heb 10,4). In tudi že v Stari zavezi zasledimo, da je Bogu za odpuščanje grehov potrebno, da se naše srce spreobrne: »Kajti usmiljenja želim in ne daritve in spoznanja Boga bolj kakor žgalne daritve« Oz 6,6 prim. Mih 6,4-6; Iz 66,2-3). Živalske žrtve so le simbolno kazale naprej na zamenjalno žrtev Jezusa, Božjega Jagnjeta, ki je za nas umrl na križu, da je po svoji krvi napravil spravo za grehe vsega sveta (Mt 26,28; Rim 3,25-26; Kol 1,20; 1 Jn 2,2). Po njegovi krvi nas je Bog sprejel v svojo prisotnost (Heb 10,19-22; Ef 2,13).

VPRAŠANJA:

-
- Zakaj je Bog Izraelu naročil, naj postavi šotor?
 - Zakaj je Bog med njimi prebival na ločenem, posebnem prostoru?
 - Kaj je bilo potrebno, da se greh (simbolično) pokrije? (gl. 3 Mz 17,11)
 - Po čigavi žrtvi nam Bog zares odpušča grehe in nas sprejema v svojo prisotnost?
-

4. DAN: BOG MED IZRAELCI V TEMPLJU

Skupaj preberite odlomek iz Svetega pisma: **1 Kr 8,1-13**

Pripravili smo kratko razmišljanje o tem odlomku, na koncu pa sledijo vprašanja za razmislek in pogovor.

Šotor je bil potem v uporabi približno 500 let in se je selil iz kraja v kraj z Izraelci, ko so osvajali obljubljeni deželo. Naposled so premagali nasprotnike pod vodstvom kralja Davida, ki je napravil Jeruzalem za prestolnico in središče bogoslužja. Tam je David hotel Bogu sezidati stalno prebivališče (1 Krn 17), Božjo hišo, tempelj, v katerega bi postavil tudi Skrinjo zaveze, da bi nad njo bivala Božja prisotnost. Toda Bog je Davidu šaljivo rekel, da bo rajši On njemu ' naredil hišo', s čimer je mislil na to, da bo utrdil njegovo rodbino, da bodo njegovi potomci za njim na Izraelovem prestolu kraljevali vekomaj (2 Sam 7,11-16). Ta prerokba se je dokončno uresničila v Jezusu, ki so ga Izraelci klicali 'Davidov sin' (Mt 9,27; 15,22; 21,9), in ki je v Božjem imenu zakraljeval na vekomaj. Tempelj pa je potem res zgradil Davidov sin, Salomon. In na otvoritveni slovesnosti je Bog spet pokazal svojo veličastno navzočnost med svojim ljudstvom. Zopet se je prikazal oblak in napolnil tempelj, s tem pa naznanil, da ga Bog odobrava, da je zvest Izraelu in v templju še vedno prebiva med njimi (1 Kr 8,10-11). Še več, zdaj se o Božjem prebivališču govori kot o Božji hiši, kjer prebiva stalno. Kljub temu pa je Salomon v svoji modrosti vedel, da neskončnega in vsemogočnega Boga ni možno omejiti na nek poseben kraj, saj je rekel: "Toda mar Bog res more prebivati na zemlji? Glej, nebo in nebes nebesa te ne morejo obseči, koliko manj ta hiša, ki sem jo sezidal!" (1 Kr 8,27) Ljudstvo je ob posvetitvi Boga častilo s hvalnicami in tisoč daritvami, in nekaj časa je kazalo, da se uresničujejo vsi blagoslovi, ki jih je Bog obljubil Mojzesu: da jim bo dal obilen pridelek, mir pred sovražniki ter da jih bo napravil rodovitne in jih pomnožil (3 Mz 26). Toda Bog je že Mojzesu jasno povedal, da bo hodil med njimi in jih blagoslavljal le ob pogoju: »Če boste hodili po mojih zakonih in se držali mojih zapovedi in jih izpolnjevali,« (3 Mz 26,3), v nasprotnem primeru pa bodo sledile kazni in prekletstva zaradi neposlušnosti (Lev 26:14-39). Salomon in Izraelci pa niso dolgo ostali poslušni Bogu, saj so začeli častiti tuje bogove, jim postavljati tempelje in jim celo žrtvovati človeške žrtve (Jer 7,31). Ljudstvo je kršilo osnovne Božje zapovedi, kot so 'ne laži, ne kradi, ne ubijaj, ne prešuštvuj' (Oz 4,2), oblastniki pa so zatirali reveže, sirote in vdove (Iz 10,1-2). Zato jih je Bog kaznoval in je nadnje poslal Babilonce, ki so jih izgnali iz Božje dežele in odpeljali v suženjstvo, Jeruzalem in tempelj pa požgali. Tudi Božja slava je tempelj zapustila (Ezk 10,18). Ko so se čez 70 let vrnili iz izgnanstva, so sezidali nov, Drugi Jeruzalemski tempelj, vendar Sveto Pismo ne omenja, da bi ga ob posvetitvi napolnila Božja slava.

Preroki tistega časa pa so kljub temu ohranjali živo upanje in napovedovali nov dan, ko bo Bog razlil svojega duha na vse človeštvo (Jl 3), da bo nastalo novo Božje ljudstvo, ki bo zajemalo vse narode. Dal jim bo novo srce (Ezk 36,26-27), da bodo poslušni Njegovim zakonom in očistil jih bo vseh pregreh. Takrat bo Božji tempelj med vsemi ljudmi in ga bodo prišli častiti vsi narodi: »...spet bom sezidal Davidovo hišo iz razvalin, na ruševinah jo bom spet sezidal in na novo postavil, da bodo iskali Gospoda tudi drugi ljudje in vsi narodi, nad katerimi se kliče moje ime, govori Gospod, ki uresničuje, kar mu je znano od vekomaj« (Apd 15,16-17; prim. Am 9,11-12). Pa tudi prerok Izaija napoveduje: »...moja hiša se bo imenovala hiša molitve za vsa ljudstva« (Iz 56,7). Da bi se to uresničilo, je Bog na svet poslal svojega Maziljenca, Jezusa Kristusa, da bi zbližal vse človeštvo z Bogom, poslal Svetega Duha in ustanovil Cerkev.

VPRAŠANJA:

-
- Ali Bog res prebiva samo v templjih in cerkvenih zgradbah? (gl. Apd 7,47-50; 1 Kr 8,27)
 - Ali je Bog Izraelcem obljubil, da bo ostal z njimi brezpogojno?
 - Kaj se je zgodilo z Božjo prisotnostjo, ko so grešili?
 - O kakšnem upanju so prerokovali preroki?
 -
-

5. DAN: BOG V TELESU

Skupaj preberite odlomek iz Svetega pisma: **Jn 1,14-18**

Pripravili smo kratko razmišljanje o tem odlomku, na koncu pa sledijo vprašanja za razmislek in pogovor.

Svetopisemska zgodba Božje prisotnosti med ljudmi doseže vrhunec s prihodom Jezusa Kristusa na svet, kot je napovedal prerok Izaija: » Glej, devica bo spočela in rodila sina in imenovali ga bodo Emanuel, kar v prevodu pomeni Bog z nami« (Mt 1,23; Iz 7,14). Neskončni, nevidni in sveti Bog je prišel prebivat med grešne ljudi v osebi svojega Sina, Jezusa, ki je »prišel iz nebes, in se je utelesil po Svetem Duhu iz device Marije in postal človek«, kot pravi nicejska veroizpoved. Apostol Janez o Njem pravi, da je Beseda postala meso in 'šotorila' med nami, kot kakšen Mojzesov šotor (Jn 1,14). Jezus sam pa je o svojem telesu govoril kot o templju, ko je rekel: »Podrite ta tempelj in v treh dneh ga bom postavil« (Jn 2,19). Kakor sta bila Mojzesov šotor in Salomonov tempelj napolnjena z Božjo prisotnostjo, tako je bil tudi On poln Svetega Duha. Jezus je s svojimi dejanji in besedami človeštvu razodel Boga Očeta, saj je bil »odsvit Božjega veličastva in podoba njegovega bitja« (Heb 1,3; Jn 1,18). O sebi je rekel: »kdor je videl mene, je videl Očeta« (Jn 14,9).

Pokazal nam je, da Bog ni oddaljen in vzvišen, ampak ljubezniv in sočuten, še posebej do tistih, ki so najbolj potrebni pomoči. K sebi je sprejemal bolnike, tudi tiste s kužnimi boleznimi, jih ozdravljaj z dotikom ter jim odpuščal grehe (Mr 1,40-2,12). Osvobajal je tiste, ki jih je hudič zvezal in izganjal demone, ki so povzročali fizično in duševno trpljenje (Lk 13,10-17; Mr 5,1-20; 9,14-29). Imel je tudi oblast nad smrtjo in je obujal od mrtvih ljubljene osebe, svojega prijatelja Lazarja, edinorojenca vdove in stotnikovo hčer (Jn 11,38-44; Lk 7,11-17; Mt 9,18-26). S svojimi znamenji in čudeži je vsem prikazoval mogočno Božjo moč, nasploh pa tudi Božjo svetost, saj je sovražil greh in krivičnost. Obsojal je hinavščino farizejev, ki so nastopali v Božjem imenu in se delali pravične pred ljudmi, navznoter pa so bili polni pohlepa in hudobije. Kot pravični Bog je od njih zahteval pošteno sodbo in jim odkrito grozil s peklenko pogubo, če se ne spreobrnejo (Mt 23). Vendar se v svoji svetosti ni izogibal grešnikov, ampak je jedel in pil z njimi, gradil odnose in jih poučeval naj se spreobrnejo. Kot dobri pastir je prišel poiskati prav take izgubljene ovce: »K spreobrnjenju nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike,« je rekel, torej take, ki so se bili pripravljene soočiti s svojim grehom in se pokesati, ne pa tiste samozadostne, ki so mislili, da so dovolj dobri, da ne potrebujejo odpuščanja. Božja vladavina in kraljevanje sta bila tako prisotna v vsem Jezusovem delovanju, sile zla in smrti so bile poražene, ljudje pa so bili očiščeni grehov in so stopili na pot miru z Bogom.

Jezus je popravil tudi napako prvega človeka, Adama, ki je človeštvo pahnil v greh, kajti za razliko od njega je bil popolnoma poslušen Očetu kot resnični Božji Sin (Rim 5,15-18). Zato se imenuje »poslednji Adam, drugi človek« ter je začetnik novega človeštva in zastopnik vseh drugih Božji otrok, ki verujejo vanj. Ker je bil brez greha je samega sebe daroval Bogu na križu v odkupnino za grehe vsega človeštva (1 Jn 2,2). Oče pa je potrdil njegovo pravičnost tako, da ga je obudil od mrtvih (Rim 1,4). Tako je postal naš večni veliki duhovnik, ki nas z lastno krvjo zbližuje z Bogom. Po veri vanj smo pred Bogom opravičeni, rešeni Božje jeze, sprejeti v Božjo prisotnost in tudi mi pričakujemo vstajenje in večno življenje.

Jezus je tako tudi izpolnil obljubo dano Adamu in Evi, da bo njun potomec strl glavo kači, satanu (1Mz 3,15), obljubo Abrahamu, da bodo v njegovem potomcu blagoslovljeni vsi narodi in obljubo Davidu, da bo njegov potomec kraljeval vekomaj (2 Sam 7,12-16).

VPRAŠANJA:

- Kje je bil Jezus, preden je prišel na zemljo? (gl. Jn 1,1-2; 1,14; 6,38)
- Kaj pomeni, da je Jezus nadomestil tempelj (gl. Lk 3,21-22; Apd 10,38)
- Kako je Jezus kazal, da po Njem deluje Bog?
- Kako je Jezus odkupil naše grehe?

1.1 *Med vami bom hodil*

- Kaj moramo storiti, da smo pred Bogom opravičeni? (gl. Apd 16,30-31; Rim 3,24-26)

6. DAN: BOG V CERKVI

Skupaj preberite odlomek iz Svetega pisma: **2 Kor 6,14-18**

Pripravili smo kratko razmišljanje o tem odlomku, na koncu pa sledijo vprašanja za razmislek in pogovor.

Jezusu je bila po njegovem vstajenju dana vsa oblast na nebu in na zemlji, zato je svojim učencem naročil: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence, krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28,18-20). Upraviteljstvo Božjega kraljestva na zemlji je tako predal svoji Cerkvi, vsem vernikom, kristjanom in jim dal nalogo, da Njegovo vladavino razširijo po vsem svetu. Tako kot je Adamu in Evi rekel naj si podredita zemljo in jo napolnita, tako naj Kristusovi služabniki zemljo napolnijo s spoznanjem o Bogu in jo podredijo Božji volji. Cerkev naj bi bila orodje odrešenja za vse človeštvo, sveto ljudstvo, ki opravlja duhovniško službo mirovnega posredovanja in zблиževanja med Bogom in ljudmi, ko oznanjujejo veselo novico o Jezusovi smrti in vstajenju ter kličejo k spreobrnjenju. Jezus pa jim je obljubil, da jih pri tej odgovorni nalogi ne bo pustil samih, čeprav jih je telesno zapustil in odšel v nebesa: »Jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha resnice...Ne bom vas zapustil sirot, prišel bom k vam« (Jn 14,16-18; prim. Lk 24,49).

Obljuba se je izpolnila na Binkoštni dan, ko je Bog na zbrano Cerkev izlil Svetega Duha. Ta jim je dal moč, da so drzno pričevali o Jezusu (Apd 1,8; 4,31,33) ter duhovne darove, kot so govorjenje v jezikih, ozdravljanja, čudežne moči in prerokovanja (1 Kor 12), kar je izkazovalo Božjo prisotnost in slavo v Cerkvi. Duh jih je tudi naučil in spomnil vsega, kar jim je Jezus povedal, ter jih uvedel v vso resnico (Jn 14,26; 16,13), da so mogli poučevati Božjo voljo. Človeška skupnost z Bogom je tako postala osebna, Jezus je zdaj prebival v svojih vernih po Svetem Duhu kot je napovedal: »Tisti dan boste spoznali, da sem jaz v Očetu in vi v meni in jaz v vas« (Jn 14,20; prim. 1 Jan 3,24). Naša telesa so postala tempelj Svetega Duha (1 Kor 3,17) in uresničila se je prerokba: »Prebival bom med njimi in med njimi bom hodil; jaz bom njihov Bog in oni bodo moje ljudstvo (2 Kor 6,16). Pa tudi za vso Cerkev je rečeno, da je duhovna zgradba, »svet tempelj v Gospodu, Božje bivališče v Duhu« (Ef 2,20-22). Duh je prenovitelj naših življenj, po njem smo novorojeni Božji otroci, daje nam moč, da živimo po Božji volji, v njegovi moči verujemo, upamo in je Božja ljubezen izlita v naša srca, se spreobračamo in premagujemo grešno naravo, hodimo po poti svetosti in pravičnosti, izpolnjujemo duhovno postavo, ki jo je zapisal na naša srca, delamo dobra dela, darujemo svoja telesa v živo, sveto in Bogu všečno žrtev, rastemo v podobnosti in v spoznanju Kristusa ter prinašamo sadove: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blagost, dobrotljivost, zvestobo, krotkost in zdržnost. V njem smo torej spet prvobitna, dobra stvaritev ustvarjena po Božji podobi. Duh je tudi poroštvo večnega življenja, saj smo v njegovi moči že umrli in vstali s Kristusom (Rim 6,4; Ef 2,4-6). Je predokus nebeškega življenja, po njem že izkušamo moči prihodnjega veka (Heb 6,5) in celo postajamo deležni Božje narave (2 Pet 1,4).

Na koncu svetopisemske zgodbe, v knjigi Razodetja, pa beremo tudi o dovršitvi Božjega načrta, da bo Bog spet fizično prebival z ljudmi. Prenovil bo stvarstvo, ustvaril nova nebesa in novo zemljo ter kraljeval v svetem mestu Novem Jeruzalemu, z Njim pa bodo kraljevali izvoljeni iz vseh narodov, ki jih je odkupilo Jagnje, Kristus: »Glej, prebivališče Boga med ljudmi! In prebival bo z njimi, oni bodo njegova ljudstva in Bog sam bo z njimi, njihov Bog« (Raz 21,1-3). Tam bomo v novih, poveljanih in nepropadljivih telesih slavili in čistili Očeta in Sina v popolnem občestvu z njima. Ne bo več greha, da bi nas ločeval od Boga, zato tudi ne bo več smrti in trpljenja: » Obrisal bo vse solze z njihovih oči in smrti ne bo več, pa tudi žalovanja, vpitja in bolečine ne bo več. Kajti prejšnje je minilo« (Raz 21,4).

1.1 *Med vami bom hodil*

To je zgodba o ljubečem Bogu, ki prihaja z nebes dol na zemljo, da bi prebival z ljudmi v Edenskem vrtu, v šotoru, v templju, v človeškem telesu, v naših srcih, v Cerкви in v Novem Jeruzalemu. Ker imamo tako čudovito upanje na prihodnost, se potrudimo že zdaj vsak dan živeti kot pred Njegovim obličjem in v Njegovo slavo, ker bomo z Njim živeli vekomaj.

VPRAŠANJA:

- Katere naloge je dal Jezus Cerкви?
- Kako je Jezus še vedno prisoten med nami? (gl. Mt 18,20; Jn 14,16-18)
- V kakšnih templjih zdaj prebiva Bog? (gl. 1 Kor 3,16)
- Ali lahko v Duhu živimo po Božji volji? Kako?
- Kakšno prihodnje upanje nam daje Duh? (gl. Rim 8,23; Ef 1,13-14)
- Kje bomo nekoč spet živeli z Bogom Očetom in Jezusom?

Hvala za vaše sodelovanje na Svetopisemskem maratonu. Če želite, nam lahko vtis ali fotografijo iz družinskega maratona pošljete na email zbiranje@svetopismo.si Veseli bomo vašega prispevka.

Skupaj smo povezani ob Božji besedi.

Obilo blagoslova vam želimo,

Ekipa Svetopisemskega maratona

